

De Tivoli-boys

‘Race niet zo hard,’ hijgt Joost.

Zijn zus Eefie fietst een paar meter voor hem uit. Ze gaat op haar trappers staan en roept: ‘Kom op, broertje, niet zo sloom. Doen wie het eerst bij De Korenwolf is?’

‘Dat is niet eerlijk,’ kreunt Joost, ‘jouw benen zijn langer en jouw fiets is groter. Jij gaat vanzelf harder.’

Eefie grinnikt. Zelfs als hij bijna uitgeput is, kan Joost het niet laten om technisch te doen.

‘Vooruit, techneut,’ roept ze, ‘niet lullen maar fietsen!’

De weg klimt langzaam in het Limburgse land. Halverwege de heuvel ligt De Korenwolf, het hotel van hun ouders.

Joost en Eefie rijden hier bijna elke dag.

’s Morgens de berg af naar hun school, die beneden in het dorp ligt. En ’s middags de berg weer op.

Naast hen klinkt een kort getoeter.

Eefie en Joost steken hun hand op naar het rode autootje dat passeert. Het is hun moeder en achterin zit hun zusje Nina, die vrolijk terug zwaait. Nina zit in de kleutergroep en hoeft nog niet te fietsen.

‘Was ik nog maar een vierde-groeper,’ zucht Joost. Tot vorig jaar zat hij ook in de auto. Maar sinds hij in groep vijf zit, moet hij met de fiets naar school, net als Eefie. Maar zij zit

inmiddels in groep zeven en is er allang aan gewend. Joost zwoegt verder de heuvel op. Halverwege mompelt hij: 'Nu is het genoeg,' en hij stapt van zijn fiets. Eefie kijkt nog een keer naar hem om en rijdt dan door. Mopperend sjokt Joost met zijn fiets aan de hand de heuvel op. Ineens hoort hij achter zich een stem. 'Hé, dikke korenwolf, opzij voor de Tivoli-boys!' En iemand anders roept: 'Wat een slome, hij komt niet eens tegen zo'n heuveltje op!' Joost krimpt in elkaar, want hij heeft de stemmen meteen her-

kend. Het zijn Bob en Bernard, de tweeling uit groep acht. Ze noemen zich heel stoer ‘De Tivoli-boys’ omdat hun ouders de eigenaars zijn van Hotel Tivoli. Dat is het andere hotel in het dorp. Als Bob en Bernard de kans krijgen, pesten ze iedereen, dus ook Joost en Eefie.

‘Jullie met je stomme familiehôtelletje,’ roepen ze dan. ‘Ons hotel is veel beter.’

De Tivoli-boys rijden Joost voorbij en stoppen een paar meter verderop.

‘We zullen je wel even helpen,’ zegt Bob met een gemeen lachje. Hij rukt het stuur uit Joost zijn handen.

In de verte ziet Joost zijn zus de parkeerplaats van De Korenwolf opfietsen. ‘Eefie!’ roept hij wanhopig.

‘Je zusje hoort je niet meer,’ zegt Bernard, ‘en dat is maar goed ook, want die valse kat kunnen we niet gebruiken.’

‘Precies,’ zegt Bob en hij laat zijn rechterpols zien. ‘Kijk, zie je die gemene krab? Dat heeft je zus gedaan.’

Bernard pakt Joost bij zijn arm, draait die op zijn rug en zegt: ‘Je zus is niet bang voor ons, maar jij wel hè, dikke korenwolf.’

‘Rotzak!’ gromt Joost.

Bernard duwt de arm van Joost iets hoger.

‘Au!’

‘Dat komt ervan als je mij uitscheldt.’

‘Jij scheldt toch ook.’

‘Wij mogen dat, maar jij niet, vieze vette korenwolf.’

Ondertussen is Bob bezig de ventielen uit de banden van Joost te draaien. ‘Je fietst toch niet,’ zegt hij, ‘dus die banden kunnen wel leeg.’

‘Blijf af!’ roept Joost.

‘Effe dimmen, korenwolf!’ Bob geeft een extra rukje aan zijn arm.

Bij Joost springen de tranen in zijn ogen. Van pijn, maar vooral van woede. ‘Stelletje lafbekken,’ sist hij.

‘Dat vind ik ook,’ zegt ineens een andere stem.

De Tivoli-boys draaien zich om. Voor hen staat een lange jongen in een grote zwarte jas met hier en daar veiligheidsspelden erin. Zijn haren staan alle kanten op. De ene helft is rood en de andere groen.

‘Pepijn,’ roept Joost opgelucht.

Pepijn gooit zijn fiets op de grond en vraagt: 'Wat was de bedoeling, heren?'

De Tivoli-boys kijken hem brutaal aan en Bob zegt: 'Waar bemoei je je mee?'

Pepijn grijpt de jongens in hun nekvel. 'Ach, het is toevallig mijn broertje dat jullie lastigvallen. Hebben jullie even pech!'

De monden van de Tivoli-boys vallen open van verbazing. Ze

hadden niet verwacht dat die dikke korenwolf zo'n grote, ruige broer zou hebben.

Pepijn laat de jongens los en pakt het fietspompje van zijn eigen fiets. 'Zo, nu draaien jullie de ventielen er weer in en daarna pompen jullie de banden netjes op.'

Zwijgend gaan de Tivoli-boys aan de slag. Als ze klaar zijn, zegt Pepijn: 'Goed zo, jullie zijn grote jongens! En omdat jullie zo je best hebben gedaan, mag je voor deze keer gewoon doorfietsen. Maar als jullie nog één keer mijn broer pesten, laat ik jullie banden ook leeglopen en jullie erbij. En de fietsen verbouw ik tot grasmaaier. Wegwezen!'

De Tivoli-boys knikken onderdanig en mompelen: 'Dank je wel.'

Ze springen op hun fiets en racen tegen de heuvel op. Als ze ver genoeg weg zijn, stoppen ze. 'Vuile hufter!' roepen ze, terwijl ze hun middelvinger opsteken. 'Met je vieze kop en je gore kleren!'

'Het zijn echt dankbare jongens,' zegt Pepijn. 'Ik ga ze nog even gedag zeggen.'

Hij stapt op zijn fiets en zet de achtervolging in. De Tivoli-boys weten niet hoe snel ze weg moeten komen.

Joost kijkt de jongens na, terwijl hij over zijn arm wrijft. Dan sjokt hij verder de heuvel op. Eerst voelt hij zich nog behoorlijk rot. Hij vindt het oneerlijk dat die Tivoli-boys gewoon met je kunnen doen wat ze willen. Alleen omdat ze toevallig een kop groter zijn.

Maar Joost blijft nooit lang somber. Als hij de parkeerplaats van De Korenwolf oploopt, is zijn pestbui over. 'Pepijn heeft je toch maar mooi geholpen,' zegt hij hardop. 'En je hebt een spannend verhaal voor bij de thee.'